

активності країни. Адже і дохідна частина, і видаткова частина бюджету мають безпосередній вплив на тенденції у фінансовій системі держави.

Література:

1. Бюджетний дефіцит і його вплив на розвиток економіки [Електронний ресурс] – Режим доступу: http://pidruchniki.com/1596120252613/finansii/byudzhetniy_defitsit_yogo_vpliv_rozvitok_ekonomiki.
2. Державний бюджет України 2017: виклики та перспективи [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://hvylya.net/analytics/economics/derzhavniy-byudzh-et-ukrayini-2017-vikliki-ta-perspektivi.html>.
3. Макроекономіка: базовий електронний текст лекцій. [Електронний ресурс] / Укладачі: проф. Малий І.Й., проф. Радіонова І.Ф., доц. Куценко Т.Ф., доц. Федірко Н.В. та ін. – К.: КНЕУ, 2017 – 200 с. Режим доступу: http://feu.kneu.edu.ua/ua/depts4/mdu/disciplines_of_bachelor_level_mdu/macroeconomis.
4. Budget explainer: what is a structural deficit and why does Australia have one? [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://theconversation.com/budget-explainer-what-is-a-structural-deficit-and-why-does-australia-have-one-40089>.

Монтрін І.І.

*к.е.н., доцент кафедри менеджменту туризму, документних та міжкультурних комунікацій
Відкритий міжнародний університет розвитку людини «Україна»*

ЗЕЛЕНИЙ ТУРИЗМ В УКРАЇНІ: СТАН ТА ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ

Початок ХХІ століття став періодом загострення глобальних проблем людства та соціальної напруженості, що зумовлено його тотальним споживацьким ставленням до навколишнього середовища, втратою ціннісних орієнтирів і світоглядних установок. На особливу увагу в цьому контексті заслуговує сучасна екологічна криза, яка вимагає від людства не лише мінімізації негативного впливу на довкілля шляхом раціонального природокористування, а й зміни системи цінностей, вироблення нових форм взаємодії суспільства і природи.

Одним із пріоритетних напрямків гармонізації взаємовідношень у системі «людина – природа» в контексті сучасних кризових явищ є екологічний туризм, який швидкими темпами набуває поширення, причинами цього є деструктивний вплив людства на навколишнє середовище та усвідомлення необхідності його мінімізації. Аналітики нових видів туристичних продуктів нерідко ототожнюють поняття «сільського» та «зеленого» туризму, а також позначають їх інтегрованим поняттям «сільський зелений туризм». Так, у назвах організацій, основною метою діяльності яких є сприяння розвитку сільського туризму (у Франції – Національна організація будинків відпочинку і зеленого туризму; в Україні – Спілка сприяння розвитку сільського зеленого туризму, перша неприбуткова громадська організація, створена у 1996 р) присутнє поєднання двох термінів – «сільський» та «зелений» туризм. На нашу думку, епітет «зелений» в обох наведених прикладах вживається з метою особливого акцентування на тому, що відпочинок відбувається у безпосередньому контакті з природним середовищем та є за сутністю окремим видом туризму.

Розширення туристичної діяльності навіть має позитивний вплив на кваліфікацію і рівень підготовки робочої сили. Зелений туризм виник як альтернатива класичному курортному відпочинку. Адже, в світі спостерігається перехід від так званої SSS-моделі відпочинку (Sea – Sun – Sand: Море – Сонце – Пісок) до моделі LLL (Lore – Landscape – Leisure: Знання – Ландшафт – Дозвілля). Але така послуга не є абсолютно новою для України. Адже ще на початку ХХ ст. до карпатських сіл приїздили на відпочинок відомі українські письменники, художники, артисти, політики.

Зелений і сільський туризм — це господарська діяльність в сфері туристичних послуг, яка включає в себе, як мінімум, надання місця для проживання чи знаходження туриста на лоні природи, як от в лісі, в горах, в селі тощо.

За метою та рівнем активності туристів зелений туризм має три різновиди: активно-спортивний – до нього відносяться кінні, піші, велосипедні маршрути, рафтинг, катання на гірських та бігових лижах, сноубордах, техніка подолання природних перешкод – скелелазіння, топографія та орієнтування у лісовій, гірській місцевостях, техніка в'язання вузлів; активно-навчальний – арт-тури (навчання народним ремеслам – живопис, гончарна справа, ковальство, різьблення по дереву, лозоплетіння та ін.), етно-тури (приготування місцевих страв та напоїв) та ін.; пасивний (лікувальний) – збирання ягід, трав, грибів, недовготривалі прогулянки, тематичні вечори, народні спра-процедури (глино- та апітерапія, фітотерапія та ін.).

Розвиток зеленого туризму в Україні носить характер зонального – райони розвитку цього виду туризму є традиційними. Нині на ринку в Україні розрізняють три види зеленого туризму. По-перше, агротуризм – вид сільського зеленого туризму, як пізнавального, так і відпочинкового характеру, пов'язаний з використанням підсобних господарств населення або земель сільськогосподарських підприємств, які тимчасово не використовують в аграрній сфері. Цей вид може не мати обмежень у навантаженні на територію і регламентуванні різновидів розважального відпочинку. По-друге, відпочинковий (відпочинок на селі). Базою його розвитку є капітальний житловий фонд на садибах господарів та наявні природні, рекреаційні, історико-архітектурні, культурно-побутові й інші надбання тієї чи іншої місцевості. По-третє, це екотуризм – науково-пізнавальний вид сільського зеленого туризму, характерний для сільських місцевостей і сіл, розташованих у межах територій національних парків, заповідних зон, природних парків тощо, де передбачено відповідні обмеження щодо навантажень на територію та регламентовано види розважального відпочинку.

Таким чином, для широкого розвитку зеленого туризму в Україні є зростаючий попит на відпочинок у сільській місцевості як мешканців українських міст, так і іноземців, а також є значна пропозиція на названий попит: унікальні природно-історичні ресурси українського села, відносно вільний сільський житловий фонд для прийняття туристів, вільні трудові ресурси для їх обслуговування, традиційна гостинність господарів. По-перше, в Україні відсутня сприятлива законодавча база для розвитку зеленого туризму. На рівні законів не визначено статус господарів, які приймають на відпочинок туристів. По-друге, село потребує створення інфраструктури зеленого туризму: фінансових установ для кредитування господарів, системи підготовки кадрів для зеленого туризму, культурно-побутової бази села, транспортної мережі. Зеленому туризму України також необхідне рекламно-інформаційне забезпечення, у тому числі із залученням Інтернету.

Література:

1. Халімовська І. В. Екологічний туризм як чинник розвитку сучасного суспільства // Гуманітарний вісник ЗДІА. 2016. № 67. – с. 89-96
2. Шульгіна Л.М., Бондар А. І. Аналіз еко-орієнтованих видів туризму: їх відмінні та спільні риси // Маркетинг і менеджмент інновацій, 2010, № 1. – с.161-168
3. Ткаченко Т.І. Сталий розвиток туризму: теорія, методологія, реалії бізнесу: монографія / Ткаченко Т.І. – К.: Київський національний торговельно-економічний університет, 2006. – 537 с.
4. Рутинський М.Й. Сільський туризм: навч.підруч./ М.Й. Рутинський, Ю.В. Зінько. –К.: Знання, 2007. -271с.

Мурга А.

2курс «Міжнародна економіка та менеджмент»

ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана»

Науковий керівник – асистент кафедри фінансів Білінець М. Ю.

ФОНДОВИЙ РИНОК УКРАЇНИ: ПРИЧИНИ ЗАСТОЮ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ